

Arrest

nr. 147 652 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 september 2014 van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van 19 juli 2012 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 1 april 2014 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 23 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 augustus

2014 onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 147 650 van 12 juni 2015.

Op 25 september 2014 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 147 651 van 12 juni 2015.

Op 25 september 2014, met kennisgeving op 8 oktober 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: P., K. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/9/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 1/4/2014. Aan betrokkene wordt een termijn van 2 jaar opgelegd, aangezien zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonde dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden. Integendeel: door het indienen van twee aanvragen tot machtiging tot verblijf trachtte betrokkene alles in het werk te stellen om het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348). ‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., quod non in casu.

III.1.1. De bestreden beslissingen (stuk 1) betreft thans een INREISVERBOD voor twee jaar met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 09.07.2013 en dit in toepassing van art. 74/11, § 1., 2° Vr.W., naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

" Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweester dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich in het Rijk bevindt, en dit onverminderd zij in toepassing van art. 74/11, § 1., 2° Vr.W. aan verzoeker een inreisverbod oplegt van twee jaar louter onder verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend dd. 01.04.2014 en naar het feit dat verzoeker, nota bene een borstkankerpatiënt met verhoogde kans op herval twee aanvragen tot machtiging tot verblijf heeft ingediend sedert haar binnenkomst in het Rijk.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweester mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : 'De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen' zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt echter geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich zoals gezegd in het Rijk bevindt sedert 2012 en dat zij thans alhier een behandeling en nabehandeling ondergaat als kankerpatiënt met een verhoogde kans op herval hetgeen nochtans aan verweester bekend is gelet de beslissingen van 14.03.2014 en 23.09.2014 betrekkelijk de aanvragen tot machtiging tot verblijf wegens medische redenen !

Verweester die nochtans niet de maximale duur van het inreisverbod oplegt, lijkt dus wel rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het verblijf van verzoekers in het Rijk maar doet dit in werkelijkheid niet.

Het enige wat verweester doet is dat zij niet het maximale inreisverbod oplegt (in casu drie jaar) maar dit beperkt tot twee jaar, zonder dat zij verwijst naar de concrete situatie van verzoeker (zonder meer een prangende medische situatie) noch zonder duidelijk te maken dat zij daar mee rekening houdt, maar alleen onder verwijzing naar een eerder bevel het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoekers op 01.04.2014 zodanig dat verweester in de bestreden beslissing i oordeelt nu zij wel degelijk een inreisverbod van drie jaar zou kunnen opleggen voor zover zij dit zou motiveren onder verwijzing naar het eerder bevel het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoekers op 01.04.2014 én naar de concrete situatie waaronder verzoeker thans in het Rijk verblijft, wat verweester niet doet en aldus de bestreden beslissing niet wettig motiveert.

Door deze enerzijds tegenstrijdige en anderszijds niet afdoende motivering omtrent de verstrekkende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor verzoeker - die gelet het inreisverbod van twee jaar bij een herval van de borstkanker en bij gebreke aan een kans tot opvolging in het Rijk van haar zeer precaire medische situatie nagenoeg ene zekere dood tegemoet gaan - toch aan verzoeker een inreisverbod op te leggen zonder een concrete en toepasselijke motivering, schendt verweester manifest het evenredigheidsbeginsel en tevens art. 74/11 Vr.W gelezen in samenhang met 9ter Vr.W. en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, aangezien zij geen rekening houdt met de gevolgen voor de gezondheid van verzoekers gedurende twee jaar, gezondheid tevens beschermd onder toepassing van art. 3 EVRM hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling verbiedt."

3.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

Inzake de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd omwille van het niet voldaan hebben van de terugkeerverplichting, met

name het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 1 april 2014.

Inzake de duur van 2 jaar van het inreisverbod, wordt in de bestreden beslissing, het volgende gesteld: "Aan betrokkene wordt een termijn van 2 opgelegd, aangezien zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonbaar dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden. Integendeel: door het indienen van twee aanvragen tot machtiging tot verblijf tracht betrokkene alles in het werk te stellen om het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen."

Uit voormelde overwegingen, blijkt dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden als zou verwerende partij niet gemotiveerd hebben waarom een inreisverbod voor een duur van 2 jaar wordt opgelegd.

Uit voormelde, blijkt tevens dat verzoekster evenmin ernstig kan voorhouden als zou verwerende partij geen rekening hebben gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Er wordt immers onder meer duidelijk verwezen naar het feit dat verzoekster twee aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de eerste aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard bij beslissing van 14 maart 2014, hierbij steunend op het advies d.d. 13 maart 2014 van de ambtenaar-geneesheer waarin op een duidelijke wijze wordt aangegeven dat een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verzoekster heeft tegen die beslissing geen annulatieberoep ingediend bij de Raad.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de tweede aanvraag ex artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 23 september 2014, op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, hierbij steunend op het advies van 18 september 2014 van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift.

De motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden. (zie: I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168; RvV, 31 mei 2012, nr. 82.089)

Er wordt dus, in tegenstelling tot wat verzoekster wenst te laten uitschijnen, door middel van de verwijzing naar de twee aanvragen van verzoekster wel degelijk rekening met de specifieke omstandigheden van haar situatie.

Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851; R.v.St., 27 maart 2002, nr. 105 233; R.v.St., 28 maart 2002, nr. 105 262; R.v.St., 14 maart 2002, nr. 104 674; R.v.St., 25 juni 2003, nr. 120 961; R.v.St., 8 oktober 2003, nr. 123 977)

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar medische situatie dermate ernstig is dat zij bij een verwijdering een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Zoals reeds aangegeven, heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies d.d. 13 maart 2014 op een duidelijke wijze aangegeven dat de adequate behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.

In medische zaken, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in haar rechtspraak sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) immers een hoge drempel. Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zo werd in N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (Grote Kamer, nr. 26565/05) geoordeeld:

"42. Samenvattend kan gesteld worden dat het Hof sinds D. t. Verenigd Koninkrijk op consistente wijze de volgende principes heeft toegepast.

Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op

significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn. In de 'zaak D' bestond deze uitzonderlijke omstandigheid uit het feit dat de verzoekende partij zeer ernstig ziek was en zelfs bijna dood leek te zijn, terwijl hem geen enkele vorm van verzorging of medische bijstand kon gegarandeerd worden in zijn land van herkomst en hij bovendien geen familie had die voor hem zou willen/kunnen zorgen of hem eten, onderdak of sociale steun kon geven.

43. Het Hof sluit niet uit dat in andere zeer uitzonderlijke omstandigheden de menswaardige motieven dermate ernstig/dwingend kunnen zijn. Het Hof is echter van mening dat het de hoge drempel van de zaak D t. Verenigd Koninkrijk, die zij als principieel correct beschouwd, dient aan te houden, aangezien in zulke gevallen het/de toekomstige nadeel/schade niet voortvloeit uit de intentionele daad of omissie van de publieke autoriteiten of non-gouvernementele instanties, maar integendeel, vanuit een natuurlijk ontstane ziekte en het gebrek aan voldoende instrumenten om deze te behandelen in het ontvangende land.

44. Hoewel het EVRM veel rechten bevat van sociale of economische aard, is zij in essentie gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten (Airey t. Ierland, arrest van 9 oktober 1979, Series A nr. 32, §26). Bovendien is het inherent aan het EVRM dat een juist/eerlijk evenwicht wordt gezocht tussen enerzijds het algemeen belang van de gemeenschap en anderzijds de behoefte van de bescherming van individuele fundamentele rechten (zie Soering t. Verenigd Koninkrijk, arrest van 7 juli 1989, Series A, nr. 161 §89). De vooruitgang in de medische wetenschap, tezamen met de sociale en economische verschillen tussen landen, impliceren dat de kwaliteit van behandeling voorhanden in lidstaten sterk kan verschillen van deze van het land van herkomst. Hoewel het voor het Hof noodzakelijk is, gelet op het fundamentele recht vervat in art. 3 EVRM, een zekere flexibiliteit aan de dag te brengen om in uitzonderlijke gevallen verwijdering te voorkomen, impliceert art. 3 EVRM niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.”¹

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de 1 Vrije vertaling van: “42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A no. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental

importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die in D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. t/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: “only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk, moet verzoekster in concreto dan ook aantonen dat haar actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoekster levert het vooropgesteld bewijs niet. Verzoekster beperkt zich tot het stellen dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen voor haar gezondheid gedurende twee jaar. Zoals reeds aangegeven, heeft de ambtenaar-geneesheer op een duidelijke wijze aangegeven dat de adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte beoordeling van de juiste feitelijke gegevens, noch toont zij aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

In casu, heeft verwerende partij alle humanitaire redenen die verzoeker aanbracht die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds beoordeeld.

Het middel is niet ernstig.”

3.3. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt,

onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij, door erop te wijzen dat in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is voorzien dat wanneer verwerende partij een inreisverbod oplegt aan een vreemdeling zij bij de bepaling van de duur van dit inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat zij er zich zelfs van kan onthouden om een inreisverbod op te leggen, niet aantoonde dat de verwerende partij in casu voormelde bepaling heeft geschonden.

De verzoekende partij maakt immers met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij in de praktijk geen rekening hield met omstandigheden die zouden verhinderen dat zij opteerde voor het opleggen van een inreisverbod of die haar er toe noopten een inreisverbod met een kortere duur op te leggen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van de verzoekende partij, nu - onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet - een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, meer bepaald omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2014, omdat de verzoekende partij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en omdat zij ook niet aantoonde dat er stappen worden ondernomen om het vertrek voor te bereiden. De verwerende partij wijst er ook op dat de verzoekende partij integendeel zelfs 2 aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend om zo het verblijf in het Rijk te verlengen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat enkel werd gemotiveerd door middel van verwijzing naar een eerder bevel. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering doordat de verwerende partij enerzijds een inreisverbod oplegt en anderzijds de termijn ervan beperkt tot 2 jaar.

De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van de verzoekende partij. Wat de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, dient erop te worden gewezen dat de aanvraag van 19 juli 2014 op 14 maart 2014 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en de verzoekende partij naliel een beroep in te dienen tegen deze beslissing. De aanvraag van 9 augustus 2014 werd op haar beurt onontvankelijk verklaard op 23 september 2014, waarna de Raad het beroep tegen deze beslissing verwierp bij arrest nr. 147 650 van 12 juni 2015. De verzoekende partij toont overigens ook niet in concreto aan dat zij in voormelde aanvragen enig gegeven aanbracht dat de verwerende partij ervan had kunnen weerhouden een inreisverbod op te leggen of dat van belang kon zijn voor het bepalen van de inreisverbodstermijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt gelet op het voorgaande waarom de verwerende partij is overgegaan tot de afgifte van een inreisverbod van 2 jaar. Het behoort overigens tot haar discretionaire bevoegdheid om te beslissen al dan niet een inreisverbod op te leggen. De redenen waarom zij een inreisverbod van 2 jaar oplegt, blijken duidelijk uit de bestreden beslissing. De Raad wijst er daarnaast op dat de verzoekende partij bovendien niet aannemelijk maakt dat er in casu sprake is van “*humanitaire redenen*”, in de zin van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de verwerende partij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

De verzoekende partij kan tenslotte niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nu dit niet de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing.

De toelichting van de verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voorts dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij haar gezondheidstoestand niet in concreto verduidelijkt in haar middel en noch minder aantoonst dat zij een medische problematiek kent die haar bij terugkeer blootstelt aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances In medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en

politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: “only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.” Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Door in (de hoofding van) haar verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en zich te beperken tot de stelling dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de gevolgen voor haar gezondheid, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verwerende partij oordeelde tot 2 maal toe dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan omwille van haar medische problematiek, waarbij in het medisch advies van 13 maart 2014 waarop de beslissing van 14 maart 2014 (zie hoger) is gesteund, wordt uiteengezet dat de voor de verzoekende partij noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Armenië. De verwerende partij stelt terecht dat de humanitaire redenen die de verzoekende partij aanbrengt reeds werden beoordeeld.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden*; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnig v. Nederland*).

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een inreisverbod van 2 jaar in casu een schending van artikel 3 van het EVRM teweegbrengt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN